

Anjel v pekle, diabol v nebi

Marta Fartelová

MOTÝL

**Anjel v pekle,
diabol v nebi**

Copyright © Marta Fartelová 2015
Design © Motýl design 2015
Cover photo © MOSO/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-066-7

Anjel v pekle, diabol v nebi

Marta Fartelová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Podakovanie

Chcela by som sa poďakovať všetkým priateľom, ktorí ma povzbudzovali a neodsúdili za to, že som si vybrala takúto netradičnú tému a trochu iný vzťah, ako určuje spoločenská norma. Ďakujem môjmu nemenovanému priateľovi, že mi poodchýlil dvere do svojho vnútra a podelil sa o niekoľko svojich tajomstiev, rozšíril tak opäť moje obzory, čo nebolo prvýkrát a verím, že nebude ani posledný. V obavách, že tentoraz sa mnou vybraná téma nestretne s pochopením čitateľov, som mala potrebu preniesť a rozložiť túto zodpovednosť na viaceré plecia, a preto sa chcem poďakovať mojim trom kritičkám, ktoré si prečítali rukopis ešte pred odovzdaním – mojej mamine, dcére Matke a priateľke Kike. Na tieto tri skvelé ženy troch generácií sa môžem spoľahnúť, že mi povedia svoj názor, nebudú na mňa brať ohľad a podrobia ma nemilosrdnej kritike, tak ako to majú vo zvyku dobré priateľky. A vďaka ich názoru, ktorý bol občas tvrdý či kritický, som sa napokon rozhodla, že táto kniha uzrie svetlo sveta. Ďakujem mojej milovanej rodine za to, že má so mnou trpezlivosť a toleruje fakt, že veľa svojho voľného času venujem práve knihám. Ďakujem ľuďom, ktorí ma svojimi postojmi, názormi a činmi stále inšpirujú a sú pre mňa hnacím motorom pre ďalšie písanie, ale i život samotný. A v neposlednom rade ďakujem vydavateľstvu Motýľ, že ma podporuje v mojej tvorbe a že sme to spolu dotiahli k vydaniu mojej jubilejnej desiatej knihy.

1. kapitola

Pohyboval som sa niekde na rozhraní spánku a bdenia. Zúfalo som sa snažil zachytiť ešte posledné obrazy príjemného sna, ktoré každým okamihom strácali farbu, jas i presné obrysy. Niekde v podvedomí som počul šušťanie sprchy a spev, ktorý môj pomerne citlivý sluch vyhodnotil ako značne falošný, no napriek tomu veselý a bezstarostný. Tuhšie som privrel viečka a zároveň som si pomyslel, aké je detinské myslieť si, že takto oddialim moment, keď moje vedomie vyhrá bitku nad snovým podvedomím a ja sa prebudím do ďalšieho dňa. Vzdychol som si, zažmurkal, a napokon sa pokúsil otvoriť unavené viečka. Práve som zazíval na plné ústa, keď do dverí nakukla Iveta.

„Vstávať, spachtoš! Prídeme neskoro na letisko,“ jej hlas sršal energiou a dobrou náladou.

„Hm,“ zamumlal som nezrozumiteľne a pretiahol som si paplón cez hlavu.

Iveta ho zo mňa stiahla a nechala ležať na svojej strane postele, kde som nedočiahol.

„Áááale,“ zaprotestoval som. „Ešte chvíľočku.“

„To si mi povedal pred polhodinou,“ pripomenula mi. Pokúšala sa ma zobudiť už vtedy, keď išla do sprchy.

Demonštratívne som zvesil nohy z postele, aby som zabránil ďalším pokusom vyštváť ma z nej, no zvyšok tela som ešte hlbšie zatlačil do teplého mäkkého matraca.

„Preboha, Richard, si ako malé decko,“ zagúľala Iveta očami. „Keď nechceš ísť so mnou, tak mi to rovno povedz,“ v jej hlase zaznelo podráždenie.

„Chcem, miláčik, len nevládzem,“ povedal som plačlivo ako malé dieťa.

„Mám ťa trošku prebrať?“ v Ivetinom hlase som začul zmyselný a vyzývavý tón. Vzápätí som pocítil na svojich stehnách jej putujúce ruky.

Pozrel som sa na ňu spod prižmúrených viečok. „Si si istá, že takto to stihneme?“ pobavene som sa spýtal, chytil som ju za ruky a pritiahol si ju k sebe. Neudržala rovnováhu a nezostávalo jej nič iné, len dovoliť svojmu telu, aby ma prikrylo. Rýchlo som to využil, chytil ju za zadok a pritisol k sebe.

Rozosmiala sa. „Máš pravdu, takto by sme to určite nestihli,“ rýchlo sa odo mňa odtiahla. Stihol som zachytiť aspoň osušku, ktorú mala obmotanú okolo tela, a tak zostala nahá.

Obzeral som si jej pekné nahé telo. „Dal by som si len bleskovú sprchu...“ vo vzduchu som nechal visieť nedokončenú vetu, ktorá prezrádzala moju náhlu túžbu po nej. „Takto by si ma prebrala najlepšie,“ pokúšal som sa ju dočiahnuť, no bola už mimo môjho dosahu.

„Najlepšie ťa postaví na nohy studená sprcha,“ skonštatovala Iveta, zo zásuvky si medzitým vybrala nohavičky a podprsenku a rýchlo sa obliekla, dávajúc mi najavo, že ranné milovanie dnes neprichádza do úvahy.

Zavzdychal som a pozviechal sa z postele. Kým som si púšťal na telo prúd vody zo sprchy a dúfal, že ma trochu preberie, Iveta si nanášala mejkap a bez prestania trkotala. Väčšinu som nepočul, no aj tak som pochtivo prikyvoval a občas zdôraznil môj absolútny súhlas hlasným „mhm“.

„Počul si?“ zaregistroval som Ivetinu otázku v mojej tesnej blízkosti. Od prekvapenia som sa mykol a mal som čo robiť, aby mi sprchovacia ružica nevyletela z ruky. Predstavil

som si, čo by asi nastalo, keby som Ivetu nechtiac osprchoval, zamáčal jej starostlivo vybrané oblečenie, zničil dokonalý mejkap a účes. Pri tej predstave som sa neubránil úškrnu.

„Čo je na tom smiešne?“ neveriacky sa na mňa pozerala.

Zatváril som sa ospravedľujúco. „Prepáč, miláčik, nepočul som ňu.“

„Hovorila som, aké musí byť zvláštne vrátiť sa po pätnástich rokoch,“ zopakovala Iveta otázku či skôr konštatovanie.

„Neviem si to predstaviť,“ povedal som vážne a pravdivo. Pre mňa bolo nepredstaviteľné odísť od rodiny, priateľov, života, ktorý som poznal. Nikdy som nebol preč dlhšie ako na dvojtýždňovej dovolenke. „Lenže ja nie som práve dobrodružný typ,“ uznal som popravde.

Iveta sa na mňa pozrela a na čele sa jej spravila vráska ako vždy, keď sa vážne zamyslela.

„Ani Alan nebol,“ povedala váhavo, „teda, myslím si, že nebol,“ vzdychla si. „Bola som ešte dieťa, keď odišiel. Bol môj veľký brat, milovala som ho,“ povedala a v hlase jej bolo cítiť skutočnú lásku, obdiv a tiež nostalgiu. „Vlastne som ho až tak nepoznala. Pamätám sa naňho ako na vážneho a tichého mladého muža. Vždy pôsobil o čosi staršie, ale možno to bolo väčším vekovým rozdielom medzi nami.“

„Za celých pätnásť rokov neprišiel ani raz domov?“ spýtal som sa opäť, hoci odpoveď na túto otázku som už vedel. Nemohol som tomu však uveriť.

Pokrútila hlavou.

„Prečo? Čo sa stalo?“

„Neviem,“ povedala rýchlo. Zdalo sa mi, že až prirýchlo.

„Ako nevieš?“ nedal som sa odbiť.

Uhla pohľadom. „Jednoducho neviem. Nechajme to tak, prosím. Je to zložité a ešte nie som pripravená o tom hovoriť.“

Celé roky bola táto téma u nich v rodine tabu. V prítomnosti Ivetinho otca sa Alanovo meno nemôže spomínať a Ivetina mama sa prispôsobila. Vždy súhlasila s otcom. Tak nakoniec rezignovala aj Iveta a u nich sa o jej bratovi jednoducho prestalo rozprávať.

„Čo sa stalo, že sa rozhodol teraz prísť? Po toľkých rokoch.“

„Povedal, že svadbu svojej malej sestričky si nemôže nechať ujsť,“ usmiala sa a v očiach mala film zložený z mnohých spomienok na brata.

Vyšiel som z vane, narýchlo sa poutieral a uterák som si obkrútil okolo bokov. „Tak, malá sestrička,“ uškrnul som sa a načiahol sa po Ivete. Keď zbadala, že si ju chcem pritiahnuť na ešte vlhké telo, šikovne o krok ustúpila. „Bude prekvapený, aká sexi ženská vyrástla z jeho malej sestričky.“

„Občas som mu posielala fotky,“ oponovala mi.

„Fotky sú fotky, skutočnosť je vždy iná.“

„Myslíš si, že ho spoznám?“

„Samozrejme,“ nezapochyboval som.

„Nevidela som ho pätnásť rokov.“

„Však ste si vymieňali fotky,“ snažil som sa ju upokojiť.

Na tvári som jej stále videl obavy. „Fotky sú fotky, skutočnosť je vždy iná,“ zacitovala moje slová.

Rozosmial som sa. „Spoznáte sa, prestaň robiť paniku!“ upokojoval som ju.

„Keď si nešvihneš, tak to nestihneme,“ rozhodila rukami.

Rýchlo som prešiel ku skrini, vybral si džínsy, tričko a trenírky a bleskovo som všetko natiahol na seba.

„Môžeme ísť. Neodpustil by som si, keby si kvôli mne meškala na súrodenecké stretnutie po pätnástich rokoch.“

„Vaši nechceli ísť?“ spýtal som sa, keď sme nasadali do auta.

Iveta pokrčila plecami. „Nepýtala som sa. Len som im oznámila, že Alan dnes príde, že ho ideme čakať na letisko a že bude bývať u nás.“

„A čo na to oni?“ vyzvedal som sa.

„Otec sa tváril, že je hluchý, a mame sa rozžiarili oči, ale myslím si, že sa bála čokoľvek povedať. Keď som odchádzala, pošepala mi, že večer príde k nám.“

„Takže dnes bude u nás veselo. Budem svedkom rodinného stretnutia po pätnástich rokoch. Neviem, či zvládnem toľko emócií v jeden deň.“

„Budeš musieť,“ poznamenala Iveta.

Uškrnul som sa. „Asi áno. Bude to zaujímavé. Hlavne pre mňa, keď mám celú rodinu v jednom meste.“

„Ľudia vždy odchádzali za prácou...“ skonštatovala Iveta zamyslene.

„To áno. Začiatkom minulého storočia sa naozaj vybrali za prácou a vracali sa po pätnástich rokoch, kým konečne našetrili na cestu. Dovtedy posielali domov len peniaze, a živilí tak celú rodinu vrátane vzdialených príbuzných,“ poznamenal som posmešne. „Lenže dnes, keď ľudia bežne lietajú po celom svete len tak na otcu...“ nedokončil som. Aj Iveta určite vedela, že za bratovým odchodom, a hlavne jeho nevôľou vrátiť sa pätnásť rokov domov, je niečo viac ako odchod za prácou. Evidentne mi to však nechcela prezradiť.

Šoféroval som a občas som sa na ňu úchytkom pozrel. Hľadela zamyslene pred seba a mlčala. Mala nežný profil, všetky črty jej tváre boli mäkké a poddajné. Zdobil ju drobný nos, malá zaoblená brada a nie priveľmi výrazné čelo. Pery mala plné a vrchnú jemne vyhnutú dohora, čo jej dodávalo detsky začudovaný výraz. Obrátila ku mne hlavu a pozrela

sa na mňa láskyplným pohľadom. Farba očí pripomínajúca tmavý karamel a dlhé husté hodvábné riasy dodávali jej pohľadu nežnosť a mäkkosť.

„Prečo sa na mňa tak pozeráš?“ spýtala sa v jemných rozpakoch.

Usmial som sa a pravou rukou som jej prešiel po vlasoch. Mala ich podobnej farby ako oči a padali jej v jemných vláknách na plecia. Mal som pocit, akoby moje prsty prešli po hodvábe. „Rád sa na teba dívam. Si taká pekná.“

„Prestaň!“ ešte viac zrozpačiteľa.

„Preboha, zlato, kedy sa naučíš prijímať odo mňa komplimenty?“ užkrnul som sa pobavene.

„Neviem prijímať komplimenty od nikoho.“

„Tak sa to konečne nauč! Nie je to nič ťažké. Stačí povedať ‚ďakujem!‘“

Usmiala sa, no na lícach mala rumenec. „Ďakujem!“ povedala potichu.

Opäť som ju pohladkal po vlasoch.

2. kapitola

Na letisku sme sa postavili medzi hŕstku ľudí, ktorí vyčkávali na svojich príbuzných, známych či obchodných partnerov. Všetci netrpezlivo upierali svoje pohľady na dvere, niektorí vystrkovali hlavy, akoby bolo životne dôležité zazrieť cestujúceho, na ktorého čakali, medzi prvými. Cestujúci začali pomaly vychádzať, niektorí osamotene, iní v skupinkách. Podaktorí sa vrhli do náručia svojim láskam, ďalší nastavili líce svojim rodičom, súrodencom, priateľom, iní

len formálne podali ruku svojim obchodným partnerom či šoférom, ktorí ich prišli vyzdvihnúť. Tí, ktorých nikto na letisku nečakal, len závistlivo sklopili oči alebo sa nezúčastnene pozreli k východu, ťahajúc bez pomoci za sebou batožinu.

Iveta sa stavala stále nervózne na špičky a mimovoľne mi stískala predlaktie. Skúmavo si prezerala pohľadom každého cestujúceho mužského pohlavia vo veku v rozmedzí pätnásť až päťdesiat rokov, akoby sa obávala, že svojho brata nespozná.

Povzbudivo som ju chytil za ruku, no mlčal som, hoci som mal na jazyku: „Neboj sa, spoznáš ho!“

Pochopila moje gesto aj bez slov a rozpačito pokrčila plecami. „Sú to roky,“ akoby sa ospravedľňovala.

„Ludia sa až tak veľmi nezmenia,“ povzbudil som ju tentoraz nahlas.

Vtom mi Iveta pustila zápästie, rozbehla sa a vzápätí sa vrhla do náručia o hlavu vyššiemu mladému mužovi. Dlho sa objímali, tuho ovíjajúc paže jeden okolo druhého, akoby sa nechceli už nikdy pustiť. Keď ich objatie povolilo a oni od seba odstúpili, uvidel som, že obom sa im lesknú tváre od slz, no zároveň mali na nich výraz absolútneho šťastia. Pomaly prišli ku mne.

„Alan, toto je môj snúbenec,“ ukázala na mňa, no rukou neprestávala držať brata okolo pása.

„Richard,“ predstavil som sa a podal mu ruku.

Stisol mi ju. Jeho dlaň bola teplá a suchá a stisk ruky pevný a sebavedomý. „Alan,“ povedal hlbokým pôsobivým hlasom a uprel na mňa svoj pohľad. Mal podobnú farbu očí ako Iveta, no tie jeho mi ešte viac evokovali v mysli teplý karamel. Hoci sa na mňa usmieval, v jeho pohľade bol náznak nikdy neutíchajúceho smútku a bolesti. Veľmi sa

podobal na Ivetu, akoby sa jej nevinná, detsky pôsobiaca krása premenila na mužské črty, zachovávajúc si pritom určitú dávku nežnosti a melanchólie, no bez akéhokoľvek dojmu zženštilosti. Mal súmernú postavu, široké plecia, úzke boky a na muža veľmi dlhé nohy. Krátke rukávy košele mu obopínali vypracované bicepsy, jeho ruky však neboli priveľmi svalnaté, skôr šlachovité. „Veľmi ma teší,“ dodal a neprestával na mňa skúmavo upierať svoje karamelové oči.

„Tiež som rád, že ťa konečne spoznávam,“ povedal som, nechávajúc svoju ruku v jeho dlani. Uvedomil som si, že mám pocit, akoby sa mojím vnútrom rozlieval teplý a sladký karamel. V rozpakoch som rýchlo odtiahol ruku. „Zoberiem ti batožinu,“ povedal som rýchlo a skoro som mu vytrhol z rúk rúčku jeho kufra.

„Ďakujem,“ odvetil. Mal som pocit, že aj on je trochu zaskočený.

Rýchlo sme sa pobrali k východu a zamierili k nášmu autu. Iveta chytila brata za ruku a poskakovala vedľa neho ako malé dievčatko, upierajúc naňho svoj obdivný pohľad.

„Sadni si dopredu k Richardovi,“ navrhla, keď som naskladal kufor do auta.

„To je v poriadku, môžem sedieť vzadu,“ oponoval priveľmi vehementne.

„Trvám na tom. Si vysoký, bude sa ti tam pohodlnejšie sedieť,“ nedala sa Iveta.

Alan si napokon sadol na predné sedadlo a mierne sa potočil smerom ku mne, aby videl na sestru. Iveta sa neprestala usmievať a s obdivom si obzerať brata.

„Bála som sa, že ťa nespoznám,“ priznala sa, krútiac pritom neveriacky hlavou.

Usmial sa. „Vidiš a spoznala si ma okamžite. Priveľmi som sa nezmenil.“

„Spoznala. Lenže vyzeráš inak. Si... si oveľa krajší... a mužnejší,“ neprestávala si ho skúmavo prezerat'. „Bol si chudý, samá ruka, noha...“

„Keď som odišiel, bol som tínedžer,“ poznamenal Alan. V jeho slovách som začul niečo ako výčitku.

„Dokonca ti zhrubol aj hlas,“ zasmiala sa Iveta pobavene.

„To bude cigaretami,“ odvetil pobavene.

„Fajčíš?“

Uškrnul sa. „Jedna z mojich nerestí.“

„Máš ich viac?“ vyzvedala sa.

„Sestrička, hádam nečakáš, že ti ich vyzvoním všetky naraz.“

„Som sklamaná,“ Iveta si teatrálné povzdychla. „Začneme teda prednosťami?“ navrhla.

„Som tu len na tri týždne, to by sme nestihli.“

„Jedna z nich bude asi skromnosť,“ vyletela zo mňa sarkastická poznámka.

Rýchlo som sa naňho pozrel, aby som zistil, či som ho náhodou neurazil. Videl som, že sa tvári prekvapene a pobavene.

„A druhá bude zmysel pre humor,“ nezostal mi nič dlžný.

„Zdá sa, že nám to ide celkom pekne. Azda to za tri týždne stihneme,“ Iveta nás rozšafne tľapla po pleciah. Celú cestu domov neprestajne trkotala a vypytovala sa brata na všetko, čo jej prišlo na um, často úplne nesúvisle, skáčuc z témy na tému.

Doma sme zaviedli Alana do izby, ktorá mi slúžila ako pracovňa. Niekoľko dní pred Alanovým príchodom ma Iveta prinútila upratať všetky svoje veci, hlavne výkresy, ktoré som mal porozkladané po celej izbe. Snažil som sa nefrflať,

ale v duchu som nadával a hromžil. Nevedel som pracovať v takejto sterilnej čistote, nedokázal som sa sústrediť, strácal som inšpiráciu. Potreboval som podnety, nápady a tie prichádzali len vtedy, keď som bol obklopený svojimi predchádzajúcimi prácami, fotkami, náčrtmi a návrhmi.

Keď som sa po dvoch rokoch chodenia s Ivetou nasťahoval k nej, pretože mala trojizbový byt a ja som stále býval u rodičov, sama mi ponúkla, že môžem používať voľnú izbu ako svoju pracovňu a prispôbiť si ju svojim potrebám. A tak som sa tam udomácnil so svojím počítačom, množstvom kníh, časopisov a výkresov. Iveta spočiatku prejavovala veľké pochopenie, ktoré sa však neskôr scvrkávalo a postupne sa zmenšovalo, až napokon plynule prešlo do ignorancie. Jednoducho zavrela dvere a tvárila sa, že to, čo nevidí, v podstate ani neexistuje. Niekoľkokrát sa pokúšala jemne mi naznačiť, že by uvítala aspoň nejaký kompromis medzi mojou predstavou tvorivého prostredia a jej predstavou poriadku. Bolo mnoho tém a situácií, v ktorých som rád hľadal spoločné kompromisy, ale táto medzi ne jednoducho nepatrila. „Som ochotný zdvíhať si dosku na záchode a potom ju vždy položiť naspäť. Som ochotný nielen si umyť po sebe riad, ale ho aj utrieť a dať na miesto. Som ochotný povysávať a navariť. Toto je však jedna z vecí, pri ktorej ťa prosím, aby si tolerovala moje zvyky,“ požiadal som ju veľmi milým a nevzrušeným hlasom, keď som začal mať dojem, že otázka mojej pracovne začína vytvárať v našom byte dusno. Nadýchla sa, no napokon pomaly vydýchla a mlčky prikývla.

Teraz však Alan narušil nielen náš životný priestor, ale aj našu dohodu s Ivetou. Keď som skladal náčrty jeden na druhý, škrípajúc pritom od zlosti zubami, snažil som sa

ignorovať Ivetin víťazoslávny úsmev, ktorý sa ani nesnažila maskovať.

„Mrzí ma, že som vám takto narušil súkromie,“ povedal Alan, akoby mi čítal myšlienky. „To je asi tvoja pracovňa, pravda, Richard?“ otočil sa smerom ku mne. „Ja tu naozaj len prespím a cez deň sa tu budem snažiť zdržiavať čo najmenej. Alebo... stále ešte môžem ísť do hotela.“

Zahanbil som sa. „Využívam ju len veľmi zriedka,“ zaklamal som. „Aspoň som bol prinútený spraviť si tu konečne poriadok,“ mávol som rukou a zároveň som rýchlo uhol pohľadom, aby si Alan nevšimol, že nehovorím tak úplne pravdu.

„Preboha, Alan, hádam si nemyslíš, že by sme ti dovolili ísť do hotela, keď máme voľnú izbu,“ pohoršene skríkla Ivetta. „Prosím ťa, rozlož sa tu a cíť sa ako doma! Richard si aspoň nebude nosiť prácu domov. Napokon, sľúbil mi, že tento mesiac trochu zvoľní tempo a bude sa venovať sebe, svojej nastávajúcej a jej stratenému bratovi,“ usmiala sa a láskyplne sa na mňa pozrela.

Pristúpil som k nej a objal ju. „Moja nastávajúca má úplnú pravdu,“ uškrnul som sa. „Najbližšie týždne budem v práci len úplne nevyhnutný čas a doma už pracovať nebudem!“ Predtým, ako prišiel Alan, sme sa s Ivetou dohodli, že sa budem snažiť venovať jej bratovi čo najviac, ako to pôjde. Budem preňho osobným šoférom a spoločníkom.

„Richard sa ponúkol, že ti bude rád robiť šoféra, sprievodcu a spoločníka,“ ponúkla Iveta moje služby Alanovi.

„Nechcem ťa zaťažovať. Som vďačný, že ste ma prichýlili,“ zaprotestoval.

„Aké zaťažovanie. Robím to čisto zo zisťných dôvodov,“ uškrnul som sa. „V Amerike som ešte nikdy nebol, taxíky

sú tam vraj drahé, nocľah tiež a bez dobrého sprievodcu by som bol stratený...

„To zásadne mení môj pohľad na vec,“ odvetil Alan pobavene.

„Uhol pohľadu je dôležitý.“

„Takže to bude vlastne pôžička?“

Prikývol som. „Bezúročná, keďže čoskoro budeme rodina. A rodine by som nemal svedomie účtovať úroky.“

„Vidím, že si si vybrala dobre, sestrička,“ žmurkol na Ivetu. „Minimálne nie je zlý obchodník.“

„Takže mám požehnanie staršieho brata?“ žmurkla naňho Iveta. „Teda, niežeby som ho potrebovala.“

„Staršieho brata?“ podpichol Alan.

„Nie, požehnanie,“ odfrkla Iveta. „Neviem ako v Amerike, ale tu si vyberáme životných partnerov sami, svadby už niekoľko desiatok rokov nedohodujú rodičia a nepotrebujeme požehnanie... a už vôbec nie od staršieho brata,“ neskryla sarkazmus v hlase. „Tak dobre! Som rada, že sa ti páči,“ pozrela sa smerom ku mne a hlas jej zjemnel. Bolo mi jasné, že na názore brata jej záleží.

„Páči,“ pritakal Alan, rýchlo uhol pohľadom a pustil sa do vybaľovania vecí.

„Necháme ťa, aby si sa vybalil,“ navrhol som a vycúval z izby, aby som mu poskytol súkromie. Iveta ma nasledovala. Keď sme v kuchyni osameli, obrátila sa na mňa s dychtivou otázkou: „Čo naňho hovoríš?“

„Je príjemný,“ odvetil som trochu opatrne.

Podozrievavo sa na mňa pozrela. „Príjemný? To znie... zdržanlivo.“

„Prepáč,“ vzdychol som. „Poznám ho však sotva hodinku. Vyzerá ako skvelý chlap, len nerád robím unáhlené závery.“

„Je to môj brat,“ pripomenula mi vyčítavo. „Povedať, že je skvelý, nie je unáhlený záver.“

Uškrnul som sa. „Je úžasný rovnako ako jeho sestra. Máte to jednoducho v rodine.“

„Vysmievaš sa mi?“ prižmúrila oči a ruky si založila v bok.

„Vôbec nie,“ pokrútil som hlavou, no ramená sa mi otriasali od potláčaného smiechu.

„Ty sa mi vysmievaš!“ rozhorčene skonštatovala a s predstieraným hnevom do mňa strčila. Bol som však rýchlejší a chytil ju za ruku tak, že stratila rovnováhu a skončila rovno v mojom náručí. Tuho som si ju privinul a pobožkal na vlasy. „Na tom, že si myslím, že moja nastávajúca je skvelá žena, nie je nič smiešne,“ povedal som s úsmevom, neprestávajúc ju hojdať v náručí. Privinula sa ku mne, opierajúc si o mňa hlavu.

Podvečer prišla k nám ich mama. Na chodbe sa zvitála so synom. Tuho sa objímali a mama bez ostychu plakala a dookola šepkala: „Prepáč. Mrzí ma to.“

Alan ju upokojoval a snažil sa zastaviť prúd sebaobviňovania. „Mami, prestaň, prosím. No tak.“

Mal som pocit, že naša chodba je primaná na toľko emócií, a tak som len nečujne vycúval do spálne.

„Nepriđeš si k nám sadnúť?“ prišla sa spýtať Iveta, keď zaregistrovala moju neprítomnosť.

„Nie. Dnes nie. Myslím si, že dnešný večer by ste mali byť sami.“

Zaváhala. „Si tu doma,“ povedala, akoby ma ubezpečovala, že sa ma nesnažia vytlačiť z ich úzkeho kruhu.

„Viem. Neprekáža mi to. Naozaj,“ upokojoval som ju. „Skôr by som sa cítil trochu zvláštne, keby som tam teraz sedel s vami. Potrebujete si povedať kopu vecí, ktoré sú len medzi vami. A ja potrebujem trochu času zapadnúť.“

„Ale...“ videl som, že ešte váha. Uvedomovala si, že mám pravdu, ale zároveň jej bolo trochu trápne, aby ma nechala sedieť samého v spálni.

„Len dnes. Naozaj. Nabudúce sa už určite pridám,“ ubezpečil som ju.

Prikývla a nechala ma v izbe.

3. kapitola

„Máš nejaký plán?“ spýtal som sa Alana, keď na druhý deň nasadol ku mne do auta. Ráno som bol na dve hodiny v kancelárii, no nevedel som sa sústrediť a nespravil som vlastne vôbec nič okrem toho, že som si vypočul šéfovu novú predstavu o polyfunkčnom objekte, ktorý sme mali projektovať. Keďže svoje predstavy zmenil už minimálne dvadsiaty raz, vnímal som ho len na pol ucha s tým, že si počkám na definitívnu verziu, podľa ktorej budeme reálne projektovať.

„Ja? Vôbec žiaden. Myslel som si, že ty si sprievodca.“

„Po prvé, som sprievodca amatér,“ vzdychol som otrávene. „A po druhé, neviem, čo chceš vidieť, či sa chceš s niekým stretnúť...“ Na takúto alternatívu som nebol pripravený. Predstavoval som si, že človek, ktorý nebol v rodnom meste pätnásť rokov, presne vie, čo a koho chce navštíviť. Pozrel som sa na Alana, aby som mu dal aj výrazom tváre najavo svoju nespokojnosť. Keď som však videl, že mu po tvári prebehol tieň bolesti zmiešaný s dávnou nostalgiou, zarazil som sa.

„Nechceš sa s niekým stretnúť? Nemal si niečo dohodnúť?“ spýtal som sa už miernejšie.

Odvrátil odo mňa pohľad a dlhú chvíľu mlčal. Sedeli sme v aute. Ruky som mal na volante, no nenaštartoval som. Len som sedel a hľadel pred seba. Čakal som, či mi Alan odpovie.

Napokon tichým hlasom povedal: „Popretľhal som všetky kontakty na Slovensku. Nezostal mi tu nik.“

„Za celých pätnásť rokov si nekontaktoval vôbec nikoho?“ neveriacky som sa naňho otočil.

Pokrútil hlavou.

„Žiadneho kamaráta? Spolužiaka? Spolužiačku? Ani rodinu?“

Opäť zavrtel hlavou. „Chcel som začať nový život.“

„Viem, ale to si mohol aj bez toho, aby si za sebou spálil všetky mosty,“ namietol som.

„Nemohol,“ povedal a hlas sa mu triasol. „Ver, nešlo to bez toho, aby som nenechal všetko za sebou.“

Keď som videl jeho bolesť, zarazil som sa. „Prepáč, nič mi do toho nie je,“ povedal som, aj keď sa mi na jazyk tlačilo množstvo otázok. Nevyslovil som ich.

Mával rukou, no nepokračoval vo vysvetľovaní. Pochopil som, že nechce vraviť o svojich pohnútkach. A hoci som zomieral od zvedavosti, už som sa k tejto téme nevracal a len som navrhol: „Čo tak vyraziť do centra? Môžeme sa poprechádzať. Uvidíš, ako sa to tam všetko za posledné roky zmenilo. Môžeme si dať niekde kávu alebo aj obed...“

„Výborný nápad,“ súhlasil Alan, a tak sme vyrazili.

Zaparkoval som v podzemných garážach a vyrazili sme do starých uličiek nášho hlavného mesta. Pomaly sme nimi kráčali. Alan sa s úžasom obzeral okolo seba a v očiach mu bolo vidieť prekvapenie.

„Veľmi veľa sa tu zmenilo,“ opakoval neveriacky stále dookola.